

Letos byli v Dehylově Za vodou!

Napsal uživatel Dušan Trličík
Středa, 29 Červen 2005 04:00

Letošní třetí ročník tří denního festivalu v Děhylově nesoucí název Za vodou měl více štěstí než ten loňský. Počasí festivalu přálo a atmosféru prohrátou sluníčkem v příjemném rekreační areálu Loděnice narušoval jen občasný nárazový vítr. Tři festivalové dny byly od sebe dramaturgicky odlišné a publikum, které chtělo vidět a slyšet především legendy naší folk a country scény, přijelo v sobotu. Páteční den byl orientován spíše poprockové scéně (**Buty**, **Ane**
ta Langerová

,
Ivan Hlas

) a den nedělní pak spíše mladým různžánrovým nadějím (

Alešanka

,
Douda Band

,
Kajkery

,
Jan Matěj Rak

,
Ivo Cicvárek

,
4dohody

a další). Mě okolnosti dovolily být na festivalu přítomen v sobotu.

Toho dne začala hudební produkce s téměř hodinovým časovým skluzem, způsobeným potížemi s ozvučením neznámého charakteru na hlavním pódiu. Ten se pak snižoval zkrácenými bloky interpretů. Jako první na hlavním pódiu vystoupila domácí skupina **Old Blues Company**,

jehož členem je také majitel areálu loděnice a pořadatel festivalu Jiří Zapletal.

Po poměrně řízném začátku, kdy se se zvukem ještě pracovalo, na hlavní scéně pokračoval žánrově spřízněný, dnes už přinejmenším v rámci regionu legendární písničkář **Pepa Streichl**. V té době bylo před hlavním pódiem asi tři stovky

Tempo di vlak na malé scéně

foto: Dušan Trličík ©

pozorných lidí. Ti se po skončení bloku jako na povel zvedli a přemístili před vedlejší pódium stranově obrácené k pódiu hlavnímu. Tam už byla připravena a nazvučená tramská skupina **Tempo di Vlak**

, takže se pokračovalo bez jakýchkoliv časových ztrát. Slovo si na vzdálenost cca 200m, tak daleko totiž od sebe byly obě pódia, předávali moderátoři sobotního dne Libor Čenda Cenek a Josef Mlok Grim. Mnoho příjemných zážitků zprostředkovala pak na obrácené straně písničkářka

Martina Trchová

s flétnistkou

Karolínou Skalníkovou

, které tentokrát doplnil i písničkář

Jan Matěj Rak

. Martina, která letos uvádí na trh své první album nesoucí název

Čerstvě natřeno

to v Loděnici opravdu natřela. Vystoupila nejen s akustickou, ale také elektrickou kytarou a musím říct, že jí to opravdu slušelo. Zvuk, který její kytarový aparát produkoval se k jejím písničkám výborně hodí a nutno říci, že areál byl v tu chvíli naplněn písničkami, které nejenže nikam nezapadly, ale rozhodně pozvedly úroveň celého sobotního dne. Během vystoupení došlo také na písničku z dílny Matěje Raka. Ten spolu s dalšími vynikajícími muzikanty pomáhal Martině s nahrávkou zmíněné desky. Osobně toto CD doporučuji pozornosti všech hudebním milounům.

Pak vzalo opět publikum útokem pozice na opačné straně areálu, kde byl připraven **Žalman a spol.**

Nápad s přesuny obecenstva od pódia k pódiu je velmi zajímavý. Na jedné straně obdivuji ty, kteří měli svá místa "pevně zabukovaná" různými dekami a karimatkami, že jsou ochotni je opustit, na druhé straně je to bezvadné v tom, že člověk "neusne" ale je jaksi pořád ve střehu. Má pocit, že je na stále na nějaké nové akci. Festivalový den se nestane proudem, který nakonec splyne v jedno, a jednotlivé koncerty si tak může lépe vychutnat. Při přesunu samozřejmě může přibrat u stánků nějaké to pivo nebo párek, což pořadatelé vidí také rádi. No a když přesun náhodou nestihne v krátkém časovém intervalu uskutečnit, nevádí, zvuk z obou pódii je slyšet po celém areálu a tak mu vlastně nic neunikne.

Po Žalmanovi se z opačné strany ozvaly tóny další legendární kapely, kterým byli **Greenhorns**

s **Janem Vyčítalem**

. Zahráli staré i novější hity, které znají snad všichni vyznavači táborového života a nutno říci že jim to opravdu šlapalo. Muzikanti, zejména pan bubeník dávali najevo, že je hraní opravdu baví a tak se obecenstvo dobře bavilo také i díky tomu, že zvuk byl zde již bez problémů a měl patřičnou šťávu.

Na druhé straně se mezitím připravila další pecka, kterou dávají mnozí pořadatelé většinou až do pozdních nočních hodin, **Fleret s Jarmilou Šulákovou**. To už se na opačnou stranu přesunovala mnohem větší skupina lidí a hlediště bylo již téměř zaplněné. Obecenstvo si spokojeně prozpěvovalo známé hity a Jarmila Šuláková to byla sázka na jistotu. Její hvězda se opět rozzářila a celé vystoupení zakončila svým zpěvem, přičemž jí obecenstvo nadšeně tleskalo vestoje.

Mezitím odvrácené pódium zabrala kapela, která ještě minulém roce doprovázela na koncertech zpěvačku Zuzanu Navarovou, **Koa**. Tito mimořádně nadaní a technicky zdatní muzikanti naplnili prostor latinskoamerickými rytmy a zprostředkovali vzpomínku na nedostižnou zpěvačku, textačku a skladatelku. To už bylo v hledišti docela dost vyznavačů kvalitní současné hudby a někteří už měli své stanoviště takřkajíc na rozhraní, takže při změně pódia mohli zůstat tam kde jsou, jenom se otočit o 180 stupňů. Pokud tak po skončení koncertu KOA učinili, mohli uvidět na podiu tři místní muzikanty, kteří si říkají

Fotři

. Zahráli tři písničky z repertoáru trampské osady Albatros, které dosud stále provozují po místních hospodách. Po jejich minikoncertu pokračoval bez nutnosti přesunu další lahůdkový blok.

Pavla Milcová

je hravá písničkářka s milým úsměvem jejíž projev nepostrádá údernost a mnohobarevnost s ozvěnami skotské hudby. Kromě kytary hraje na různé perkusní a pískací nástroje.

Peter Binder

, který s ní hraje na elektrickou kytaru významným a technicky velmi zdatným způsobem koření zpěvaččin projev, takže se opět jednalo o delikatesu, patřící k nejlepším vystoupením dne.

Po zmíněném expresivním vystoupení se na velkém pódium rozezněly tóny další legendární kapely, kterou snad zná úplně každý a která si i přes okolnostmi vynucené personální změny zachovává svůj vznešeně noblesní projev, **Spirituál Kvintetu**. P

Martina Trchová s Karolínou Skalníkovou na hlavní scéně

foto: Dušan Trličík ©

růvodní slovo bylo docela krátké a tak bylo více muziky, která potěší všechny generace. Nádherné vokály a hlas Ireny Budweiserové se nesly celým areálem a k uším pozorných posluchačů, kterých už bylo zase o něco více, střízlivým odhadem kolem dvou tisíc.

Na malé scéně se zatím připravili dva další interpreti. Prvním byla "countrymanka" **Věra Martinová**

, která se doprovázela na kytaru. Vystoupila se svou sestrou, která zpívala druhé hlasy. Nekonfliktní, uhlazené a interpretkou přesně definované vystoupení bylo vystřídáno tím, co já osobně považuji za vrchol sobotního dne, vystoupení irského zpěváka a kytaristy

Glena Hansarda

, známého jako lídra významné a populární irské kapely The Frames. Přivezl si s sebou další muzikanty z Valašského Meziříčí, Markétu Irglovou na elektrický klavír a část kapely Rauš (bicí, baskytara), která jej někdy na koncertech po českých luzích a hájích doprovází.

Těžko říci, proč si Glen při svých cestách po celém světě oblíbil právě Valmez, ale faktem je, že to na jeho hudbu vliv asi nemá, přičemž díky této okolnosti jej můžeme vidět a slyšet na u nás častěji, než by tomu bylo jinak. Osobně jsem byl svědkem jeho vystoupení již potřetí a jsem přesvědčen, že neopomenu žádnou další příležitost jej vidět a slyšet. Zahrát písničku (téměř) na jeden akord tak, že obecenstvo přestává dýchat, je přece jenom umění. Strhující, silně emotivní a ničím nefalšovaná čistě hudební šou, tak by se dalo nazvat toto vystoupení, kterého si všichni přítomní užili. Vystoupení, které musíte slyšet a vidět, protože popisovat se to moc nedá. Kromě toho je to jediná možnost jak pochopit, proč má Glenova nejoblíbenější kytara v rezonanční desce mimo ten normální, kulatý ještě dva další, po každém koncertě se zvětšující otvory. Glen ovšem vystupuje zcela neformálně, bez skrupulí a je pánem situace za všech okolností. V jednom okamžiku, kdy nebylo přesně jasné, co budou muzikanti na podiu společně produkovat, povolal operativně mezi diváky blízko podia stojícího Pepu Streichla, pověsil na něj svou kytaru, na hlavu přidal harmoniku, ať teda zatím něco zahraje. Pepa se pokoušel protestovat, že ve stoje neumí hrát, ale nakonec vystříhl jeden blues, během kterého se v zákulisí doladily další podrobnosti vystoupení. Nakonec se tedy ještě objevil na podiu minisbor fanynek, které v půlkruhu před mikrofonem dělali "křoví" do jedné ze závěrečných písní.

Odchodem Glena Hansarda z pódia pro mě skončil festivalový den, přestože na hlavním pódiu byl ještě připraven **Vladimír Mišík** s kapelou. Toho jsem tedy už neslyšel, ale věřím, že to byl promyšlený závěr sobotní dramaturgie plné folkových a rockových legend, mezi kterými se ovšem hezky vyjímal i ti, kteří se legendami státí mohou.

Proč přijet do Děhylova? Třeba pro to pěkné umístění na paloučku u zákrutu tiché a rozvážné říčky Opavy, kde můžete meditovat o stavu českého folku a country. Nebo třeba proto, že to tam máte blíže, než někam jinam. Nebo proto, že každý festival má v sobě něco svého, neopakovatelného, co prožijete jen tam. Nebo třeba proto, že na nedělní program nemusíte platit vstupné. Anebo, anebo? Přijďte a uvidíte!